

Oje at give en saa vidt mulig udtømmende Forklaring af, hvorfor Flertallet ikke kan gaa ind paa dette Lovforslag. Jeg skal derfor, som jeg sagde, ikke forbyde mig i Indholdet af Betænkningen, men indskrænke mig til at fremhæve nogle af de Hovedpunkter, hvori vor Modstand egentlig bunder.

Jeg skal i saa Henseende først gøre opmærksom paa, at Lovforslaget ikke angaar alle Midler, men kun angaar nogle. Og der er endda adskillige Midler, som man maasse havde tænkt sig skulde gaa ind under Bestemmelsen, men som dog ikke gøre det, fordi Loven af 19de Marts 1869 ikke giver Regler for Udlaan af saadanne Midler. Dertil høre saaledes Statens egne Midler, Sparekassemidler, og selvsjælgelig alle private Midler, som ikke ere under særligt Tilsyn af det offentlige. Derimod rammer Lovforslaget jo i Særdeleshed Fideikommissmidler og alt, hvad der hører ind under dette Begreb, Overformynderimidler, i alt Fald de Overformynderimidler, der høre til Masken, men i øvrigt omtrent alle Overformynderimidler, og endelig de Midler, som tilhøre Statsanstalten for Livsforsikring og en Mængde Legater og Stiftsmidler, samt de Midler, der tilhøre Kommunitetet og Sorø Akademi. Med Hensyn til Fideikommissmidler tror jeg, det maa erkendes, at der ikke er nogen Besøgelse for det offentlige til at paalægge en Tvang med Hensyn til den Rente, der maa oppebæres ved Udlaan af dem. Der er jo i det hele taget ikke fra den modsatte Side anført nogen fyldestgørende Grund for at paalægge dem en saadan Tvang. Det Tilsyn, Staten har med Fideikommissmidler, vil jo i alt Fald ikke blive betalt derved, at man her vedtager en Lov om, at de kun maa udlånes til en vis lav Rente, thi den Rentenedsættelse vedkommende Ejere af Kapitalerne derved maatte finde sig i, som jo ikke Staten til gode; det blev i Virkeligheden aldeles ikke noget Vederlag, der blev givet for Statens Tilsyn. Hovedsagen er vel imidlertid — deri tager jeg vist næppe fejl — denne, at man har ønsket navnlig at ramme Overformynderimidler, Kommunitetets Midler, Sorø Akademi's Midler samt Midlerne i Statsanstalten for Livsforsikring. Hvad Overformynderimidlerne angaar, er det jo i Særdeleshed her, man har hørt den megen Tale om, at det var jo noget, som nødvendigvis maatte ske, og som man maatte se at komme til for disse Vedkommende, nemlig en Rentenedsættelse saa snart som muligt, og at der ikke var noget i Vejen for at vedtage en Lovbestemmelse, der tvang Renten ned til 3½ pCt. Med Hensyn hertil er det i Betænkningen oplyst, og jeg tror tilstrækkeligt

oplyst, at dette i Virkeligheden vilde være en stor Uret imod de Personer, der have Rente at oppebære af Overformynderimidler, en stor Uret mod de umyndige og umyndiggjorte, hvis Midler som Regel skulle ind i Overformynderiet, og som ikke kunne undrage sig den Byrde, man saaledes vil lægge paa dem. For saa vidt man har villet prøve paa at forbyde et saadant Skridt ved at henpege paa Banfeligheden for Overformynderiet ved at finde andre Anbringelsesmaader, og paa Hensynet til den Sikkerhed, man maatte kræve, og den Mulighed, at man under Forhold som de nuværende ikke skulde kunne saa tilstrækkelig gode Panter, saa er der dog først den Ting derved at mærke, at det jo vil være ganske umuligt ved nogen Lov at gribe ind i Administrationen. Loven kan kun give Regler for, hvorledes Administrationen skal være, men det maa være vedkommende Embedsmænd, der paa deres Ansvar have at udføre Lovens Beslutning. Det kunde altså saa slet ikke nytte, at man sagde, at Renten skal være saa meget lavere, derved vil man ikke opnaa en bedre Administration eller en større Sikkerhed. Var det virkelig det, man ønskede, at faa en større Sikkerhed, vilde det jo være den naturlige Vej, at man sagde: Der maa ikke udlånes saa meget i de vedkommende Gendomme i Forhold til Burderingssummen. Men jeg gad vidst, om der egentlig var ret mange, som ønskede, at man skulde sætte Grænsen til f. Eks. 40 pCt. eller 33—35 pCt. af Burderingssummen i Stedet for til 50 pCt., saaledes som den nu er sat til. Det vilde være den naturlige Vej at gaa, naar det er Raanseligheden, man behyrer sig om. Der er nu imidlertid desuden det at bemærke, at man slet ikke behøver at gøre sig disse Betæneligheder og disse Skrupler, thi Forholdet er i Virkeligheden for Tiden saaledes, at Overformynderiet kan give 4 pCt. til dem, der have Pengene at hæve der, og ogsaa endnu kan anbringe en meget væsentlig og betydelig Del af sine Midler til 4 pCt. i faste Gendomme. Hvor længe det vil kunne ske, er jo ikke godt at vide. Det er muligt, at den Tid ligger temmelig nær, hvor der bliver Spørgsmaal om at gaa i alt Fald et Skridt nedad med Renten. Det er muligt, men det er jo meget forstelligt fra det, at paalægge Overformynderiet ved Lov, at det ikke maa tage mere end 3½ pCt. ved Udlaan. Men med Hensyn til, hvorledes det maa siges at være ganske urimelige Behyringer, man gør sig, naar man siger, at Overformynderiet ikke for Tiden kan svare den Rente, som det hidtil har skullet, nemlig 4 pCt., fordi det ikke kan opnaa en tilsvarende Rente ved Udlaan,